

17. Maj 2017

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges at ændre bekendtgørelsen om kystnært fiskeri efter hellefisk således, at en fiskerilicens fremover kun må anvendes i ét forvaltningsområde – og således, at forvaltningsområdet ”Øvrige Grønland” fremover inddeles i mindst 6 separate forvaltningsområder (Maniitsoq, Paamiut, Qaanaaq, Sisi-miut, Sydgrønland og Tasiilaq).

(Medlem af Inatsisartut Michael Rosing, Demokraterne)

Vi vil gerne fra Siumut takke forslagsstilleren.

Fra Siumut ser vi det som meget vigtigt, at fiskeriet til enhver tid skal være tidssvarende, og at vi skaber de nødvendige rammer for udvikling. Reorganiseringen af det kystnære fiskeri, vil altid tage udgangspunkt i rationalisering og dialog, hvilket ikke kan undre nogen, idet fiskeriet er det største erhverv i Vort Land, og som sådan vil det altid være nødvendigt, at udvikle fiskeriet i fremtiden.

Siumut har til stor glæde for os alle, indenfor de sidste par år rigtig mange steder, udvidet antallet af fiskerilicenser betydeligt, hvilket er kommet rigtig mange familier til stor glæde, samtidig med at det har stor betydning for fiskerierhvervet som sådan, men også er medvirkende til, at mange nu kan klare sig selv. Dermed er udnyttelsesgraden af vore ressourcer i havet og de muligheder der er for hånden øget betydeligt. Her tænkes også på Vort Lands samlede økonomi.

Det er ikke ukendt, at fiskere fra andre forvaltningsområder, i dag fisker helt andre steder end hvor de kommer fra idet, at de afhængig af årstiden følger efter fisken og flytter sig fra sted til sted. Dog får det således de konsekvenser, at man trækker fiskernes fangster fra kvoterne, hvor deres forvaltningsområde er henlagt, hvilket ikke ses som særlig hensigtsmæssigt i de enkelte forvaltningsområder, og derfor kan det nok heller ikke undre nogen, at man reagerer herpå.

Selvfølgelig er der også andre problemer man her kan komme ind på, for eksempel; lige præcis i disse dage er følgende særdeles aktuelt i Nordgrønland: indhandlingstederne, lagerkapaciteten er for næsten alle steders vedkommende fyldt op – ja nogen steder er kapaciteten allerede overskredet i februar måned, hvilket i rigtig mange bygder betyder, at erhvervslivet står stille, hvorved rigtig mange menneskers levevilkår og indtjeningsgrundlag også går i stå, og det betyder selvfølgelig som konsekvens, at dagligdagens udfordringer automatisk forøges; familierne skal forsørges og regningerne betales.

På det foreliggende grundlag mener Siumut derfor, at fiskerilicenserne og forvaltningsområdernes organisering ikke alene er grundlaget. Udfra en helhedsorienteret vurdering er der mange andre forhold, der skal medtages, for eksempel er indhandlingsstedernes organisering og videre udvikling særdeles vigtige faktorer, som man må planlægge og reorganisere sig ud af. Fra Siumut vil vi på det kraftigste kræve, at det er på tide, at organisere indhandlingsstederne, så de har åbent hele året ud, hvilket vil passe fint i tråd med fiskerireformen.

Fra Siumut skal vi gøre det klart, at Vort Lands ressourcer ejes af hele samfundet i fællesskab. For os er det imidlertid særdeles vigtigt, at der sker en retfærdig fordeling af goderne, ikke mindst skal den samfundsmæssige organisering indordnes således, at så mange som muligt får mest muligt ud af det udfra en så retfærdig fordeling som muligt.

Siumut mener grundlæggende, at udnyttelsen af Vort Lands ressourcer skal ske ud fra en bæredygtig udvikling. Derfor skal kvoter og licensordninger også indrettes herudfra. Vi synes det er naturligt, at man satser på at organisering på steder, der endnu ikke er omfattet af licensordninger gradvist skal indføres, hvilket vi finder helt naturligt.

Vi indstiller hermed, at forslaget inden det andenbehandles skal viderebehandles i det respektive udvalg.

Knud Kristiansen
Siumut.